



V Ameriko!

Bilo je tistega leta, ko je številno naših vaščanov odpotovalo čez morje. Vedno so se poslavljali od sosedov, in malokatero oko je ob takih prilikah ostalo suho, kajti, kdo je znal, se li vidijo še kdaj v življenju?

Tudi k Semenovim so hodili dan za dnem jemati slovo. Sedeli so pri veliki javorjevi mizi ob peči in se tolažili med seboj. Janezek je sedel na zapečku in verno poslušal. Dobro je vedel, da se ne pogovarjajo navadnih reči, saj so bili vsi resnobni in so se pogovarjali tako prijazno, kot še nikdar. Pa je slišal celo besede, o katerih ni imel pojma. Kako bi na pr. Janezek vedel, kaj je ladja in barka, če pa še ni videl drugega, kot tista dva čolna ob jezeru za vasjo. In Amerika — kakšna dežela je to? Gotovo ni večja kot domača vas, si je mislil Janezek . . .

Še enkrat so si stisnili žuljave desnice ob javorjevi mizi, žene so zaihtele, tam zunaj pa so zapeli vaški fantje. In odšli so s solzami v očeh . . .

Janezek je zlezal z zapečka in se je tudi zajokal. Potem pa so pristopili k njemu atek in so mu pogladili kodrasto glavico.

„Atek, jaz bi šel tudi rad v Ameriko . . .“

To so ga čudno pogledali atek in mamica. Sicer bi se mu posmehnili, ali danes so bili prežalostni, in ni jim šel smehljaj preko ustnic.

„Revež, kam pojdeš, ko si še tako majhen. Saj še v cerkev ne moreš, pa boš šel v Ameriko. Ta je tam daleč, daleč za morjem“, so mu prigovarjali atek, ker je še vedno ihtel.

„Kakšna je pa Amerika, atek? Jaz bi jo rad videl! Ali je večja kot naša vas?“

„O, Amerika je stokrat, tisočkrat večja.“

Janezek še ni poznal števil, posebno tako visokih ne; ali vendar je vedel, da mora biti potemtakem Amerika silno velika, morebiti še večja kot nebo, kolikor ga je videl nad seboj. In lepa mora biti, lepa.

Vedno bolj je koprnel po Ameriki. Da bi le vedel, po kateri poti se pride v Ameriko, pa bi jo kar mahnil v ono stran! V roke bi vzel veliko in grčavo palico, da bi se opiral nanjo, če bi se upehal. No pa, saj na to niti misliti ni, da bi se utrudil, ampak nekaj drugega je: kaj, če bi ga na poti premagala lakota? Toda modra glava jo je precej uganila. Torbo vzame s seboj in v njo nabaše kruha, pa bo vse dobro — samo da bi vedel, po kateri poti . . .

„Atek, po kateri poti pa se gre v Ameriko?“

„Kam pa hočeš?“

„Lejte no, v Ameriko — saj sem dovolj velik in močan tudi. Pa kruha bom vzel s seboj, da ne bom lačen.“

Atek se niso mogli vzdržati smeha. To pa je Janezka še bolj vzpodbudilo.

„Ali po tisti, ki drži do jezera?“

„Sevé, po tisti“, so se smejali atek, „pa je Amerika še potem daleč onstran morja.“

„Kakšno pa je morje, atek?“

„Tako kot jezero, samo da je mnogo večje. In z ladjami vozijo po morju.“

„Kakšne so pa ladje, atek?“

„Take kot čolni v jezeru, toda še najmanj desetkrat večje.“

Težek kamen se je odvalil Janezku od srca. Saj je zvedel vse, kar je bilo treba vedeti. In sklenil je: „Ko bo ugodna prilika, pa jo popiham!“ Seveda je treba to ukreniti skrivaj. Atek in mamica bi ne dovolila. Saj mu vedno zabičavata, naj bo doma in naj ne hodi okrog.

Kmalu je prišla ugodna prilika. Atek so šli gledat v zelnik, mamica so bili že itak v kuhinji, toraj — smuk!

Janezek steče na vso moč skozi vas. Kmalu dohiti Žgavčevega pastirja, ki je gnal žejno sivko k jezeru napajat.

„Kam pa tako hitro, Janezek?“

„V Ameriko!“

„Glej, da ne padeš v morje. Pa ne hiti preveč, saj boš še lahko prišel v Ameriko“, se je smejal pastir na glas.

„Saj sem tudi jaz rekel, da ni tako daleč“, je zadovoljno pritrdil Janezek in zbežal naprej mimo sivke. Veselja mu je žarelo lice, da bi kar poskakoval, saj zdaj se bodo uresničile njegove najsrčnejše želje: v Ameriko!

Kmalu je bil Janezek pri jezeru. Ali sedaj je zmanjkalo pota, ki je držal samo do jezera. Semkaj so namreč vaščani gonili napajat živino.

Kam pa sedaj? Kaj drugega, kot čez jezero! Saj sta zato priklenjena ob kolih dva čolna. Kot bi trenil, je bil mladi Amerikanec v čolnu in je zagrabil za veslo. Pa ni šlo od brega. Čolnič se je nekoliko gugal, voda je pljuskala ob boke, ali od brega pa ne in ne!

„Kaj mi vendar tako nagaja?“ se je vprašal Janezek, in šlo mu je na jok. Pa se je sklonil ob rob čolna. Čoln se je močno zagugal, veriga, ob kateri je bil pripet, je zarožljala, in — Janezek je bil v vodi.

„Atek, pomagajte!“ je zaklical in izginil je ves pod vodo, ki je bila že ob bregu precej globoka. V tem hipu pa je priskočil Žgavčev pastir, ki je prignal sivko do vode.

S trdom je rešil dečka in ga nesel k Semenovim na dom, kajti Janezek je popolnoma obnemogel, in voda mu je curljala z glave in od obleke.

Kako so se prestrašili vsi pri Semenu! Mamica so Amerikanca deli v posteljo, kjer mu je odleglo. Vsi pa so prestrašeni popraševali pastirja, kako se je vse zgodilo.

No, Janezku je bilo kmalu dobro, in tudi strah domačih se je polegel. Nekaj pa je vendarle ostalo Janezku v vedni spomin, namreč — strah pred Ameriko. Stavim, kolikor hočete, da se on ne popelje čez morje vse žive dni ne.

Semjonov.

